

at han vil være enig med os i at opgive Krigsskatten paa Tolden, det kan der ikke være nogen Tvivl om. Det kan kun være siebikkelig, at han ikke ret ser, hvorledes det forholder sig i saa Henseende, men til syvende og sidst vil han komme til den Overbevisning, at naar man vil handle efter Tro og Love, kommer man til at opgive Krigsskattoldden. Finantsministeren bemærkede, at Krigsskatten var et Navn; der stod ikke i Loven, at den skulde være midlertidig. Ja, men et Navn har jo overordentlig meget at sige. Naar en Understøttelse er til Begravelshjælp, kan man ikke bruge den til Brudeudstyrshjælp, og naar en Understøttelse er til Brudeudstyrshjælp, kan man ikke bruge den til Begravelshjælp. Hvilken Betydning ligger der ikke allerede i Navnet: Finantsministeren? Navnet Finantsministeren indeslutter jo al Magt og Myndighed og alle de Pligter, som paahvile ham. Saaledes tilkjendegiver ogsaa Navnet Krigsskat, at det er en Skat, foranlediget ved Krigens Byrder, som derfor maa bortfalde, naar de Byrder, for hvis Skyld den er paalagt, ikke længere findes. Det har i saa Henseende aldeles ikke nogen Betydning, at Krigen var afsluttet, da den blev vedtagen, thi Krigens Byrder vare ingenlunde lette, og der paahvilede os den Gang, jeg veed det, meget tunge Forpligtelser, som man kun kunde frigjøre sig for ved en saadan midlertidig Skat. At Skatten har været midlertidig, kan man jo ogsaa se deraf, at den ikke blandedes sammen med den anden Skat. Hvis den ikke havde været midlertidig, hvorfor holdtes den da udenfor den øvrige Told? Hvorfor lagde man den ikke sammen med den anden Told? Man har hele Tiden, saa længe den har bestaaet, sondret den fra den anden Skat. Det er en Fremgangsmaade, der kun er forstaaelig, naar Skatten er midlertidig og ikke skal sammenblandes med den anden Told, det vilde være aldeles uforstaaeligt, hvis Skatten ikke var midlertidig. Jeg har ganske vist ikke selv udarbejdet eller gjort de første Ukast til denne Lov, den er bleven udarbejdet af en Mand, hvis Nærvarrelse her jeg i høi Grad savner, af Geheimertatsraad Fenger, men jeg har forelagt den for Rigsraadet, og jeg mener derfor, at mit Vidnesbyrd ikke er aldeles at foragte, naar jeg siger, at man opfattede den aldeles som en midlertidig Lov. Det gjorde Regjeringen, og det gjorde Rigsraadets Medlemmer, det gjorde ikke alene jeg, men det gjorde ogsaa min Efterfølger, der kom til at sætte sit Navn under Loven. At det er Tilfældet, at den virkelig betragtedes som midlertidig, fremgaar ogsaa af forskjellige Uttrin-

ger, som faldt under Sagens Behandling, navnlig har et Medlem, Gad, udtrykkelig udtalt, at han altid havde anset og anjaa Loven for aldeles midlertidig, og det blev uimodsiget, det blev ikke mødt med nogen Modsigelse, hverken fra Regjeringens Side eller fra noget Medlems Side, og det forkommer mig derfor, at det aldeles ikke kan negtes, at Loven maa betragtes som midlertidig, og naar det nu maa indrømmes fra alle Sider, at de Byrder, for hvis Skyld den blev paalagt, for lang Tid siden ikke finde Sted, saa er det, jeg siger, at enhver af de lovgivende Magters Faktorer har Ret til at kræve, at en saadan paa Tro og Love givne Lov bliver hævet. Den er givne paa Tro og Love, og det kan ikke falde nogen af den lovgivende Magts Faktorer ind, at den skulde vedblive at bestaa, efter at Anledningen til den ikke længer er til Stede. Naar derfor den høitærede Finantsminister siger, at han vil gennemføre i det politiske Liv de samme Grundsaetninger, han følger i det private, kan der ikke være nogen som helst Tvivl om, at han dog til syvende og sidst vil komme til at give sit Samtykke til, at Krigsskatloven ophæves. Finantsministeren har indvendt: Ja, men I ville jo ikke have Krigsskatloven hævet; det ville I ikke, I ville kun have en Rediættelse uden Kompensation, svarende til Krigsskattens Beløb. Hertil svarer jeg: Hvis den høitærede Finantsminister vil erklære, at han vil gaa ind derpaa, saa skal jeg indbringe et Lovforslag om at hæve Krigsskatten, ganske simpeltvæk hæve den, f. Ex. fra 1ste Januar i Aar eller fra 1ste April næste Aar. Hvis den høitærede Regjering gaar ind paa det, saa har jeg den Fortrøstning, at dette Thing tillige vil vedtage at give sit Samtykke til den spanske Handelstraktat ved en Lov, der stemmer overens dermed. Spørgsmaalet foreligger saaledes ganske simpelt og klart. Vil Regjeringen gaa ind paa et Lovforslag, der hæver Krigsskattoldden, hvortil den efter mit Skjøn er bunden paa Tro og Love, saa vil dette Thing utvivlsomt gaa ind paa at vedtage at give sit Samtykke til den spanske Handelstraktat. Det er saa at sige det sidste Nødanker, der bydes Regjeringen, det er det sidste Middel, hvorved den kan komme ud af det uendelige Brøvl, og hvorved vi virkelig kunne gjøre et Skridt videre. Regjeringen vil kunne gjøre dette Skridt blot ved at gjøre det, hvortil den er bunden, bound by honor, bunden ved Tro og Love, efter min Opfattelse, og den vil saa kunne faae, hvad den søger. Naar vi atter komme sammen, ville vi da staa fuldstændig frit; da vil den nuværende Toldlovgivning endnu bestaa, og saa